

Гласови у ветру

Обичан дан на плажи - све врви од гласова, дечије вике, таласа... Лењо се истежем на пешкиру испод сунцобрана. Досадно ми је- нема занимљивих саговорника, све сам књиге прочитала. Одлутах мало у мислима.

Сјајно сунце са неба пече неумољиво. Кроз платно сунцобрана пробијају се његови зраци као шарене стреле. Видим тачно како се одбијају о моју кожу и мртве падају поред мене. Хахаха! Не знају они да ја користим фактор педесет. Осврнем се око себе и видим госпођу поред, која лежи ван сунцобрана. У ствари, није госпођа него јеж. Нема на њеној кожи место где се сунчева стрела није заболела. Цела плажа врви од јежева који миле по златном песку.

Загледам се у кулу од песка у чијем подножју је рука малог архитекте направила вештачко морско језеро. Каква је гужва владала на тој високој кули! Цео пешчани свет је журио на златни врх, а онда уз цику се котрљају у воду која се пенушала као шампањац у чаши. Излазили би чили и ведри и опет журили ка врху. Смејали смо им се заједно зека са неба и ја. Одакле сад зека искочи? Погледам у беспрекорно чисто и равно светлоплаво пространство. Рекло би се да је ледено колико је равно. Сликару поред мене је очигледно сметала та једноставост, па је узео четкицу и нацртао белог зеку на клизалькама како јури уплашеног вука. Јурили су ка оној тачки где небо упада у море. Један велики, мрки талас је имао задатак да хвата то плаветнило и повуче га у морске дубине. Подсећало ме је све на слику препланулог аласа који извлачи мрежу са уловом.

Из те тачке где се небо претвара у море, појавила се црна тачка која је постајала све већа. Направих од својих прстију двоглед па погледах кроз њега. Био је то црни брод са белим једрима као снег. У ствари био је то господин брод у црном свечаном оделу, са белом уштирканом кошуљом и лулом у устима. Испред њега је ишло десет слугу са косама, косећи зањихане таласе да се њихов господар не укваси, а он је јездио поносно и надмено не гледајући на нас јежеве што милимо по пешчаном злату. Његова господска крма се никада неће упрљати тиме.

Вратих поглед на малог архитекту испред себе и видех да је решио да се окупа у свом језеру, а тужна златна зрна су морала својим кућама. Аларм у мом стомаку упозори да је и мени време да кренем кући. Баш се огладни од овог маштарања!

Дуња Вићентијевић 83

ОШ "Васа Чарапић"

Авалска 48а

тел. 011/3906-988

факс: 011/3906-981

e-mail: vasabp@gmail.com

11223 Бели Поток

наставница **Снежана Стојановић**

тел. 064-5750166

e-mail: snecasto@gmail.com